

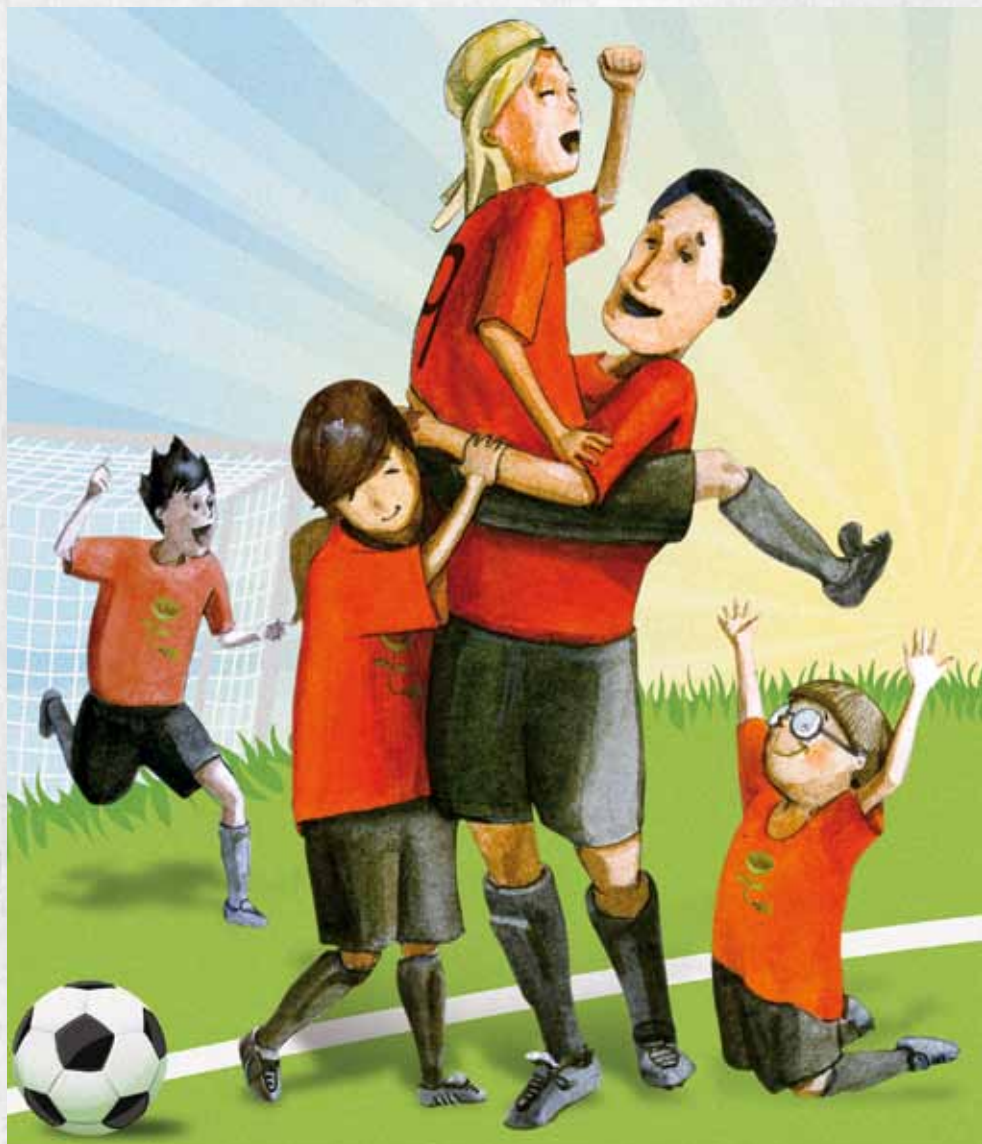

Andana
editorial

Fora de joc

Vicent J. Climent

dibuixos Rafa Morata

Andana
editorial

Valors és una col·lecció de llibres que ofereix als joves lectors aventures i diversió. Al mateix temps ajuda a descobrir la realitat social més pròxima i convida a reflexionar. Aquestes narracions constitueixen un material literari únic per a ajudar en l'educació en valors.

A més, cada llibre disposa d'unes propostes didàctiques per a professors i pares elaborades per professionals de l'educació. Aquest material es troba a **www.andana.net**

Títol original: *Fora de joc*
© Vicent J. Climent, 2011
Dibuixos: *Rafa Morata*
Correcció: *Begonya Soler*
© Andana Llibres SL
València, 56, baix
46680 Algemesí
andana@andana.net
www.andana.net
Tlf. 600 466 709

Imprés per: *Impressa.es*

1a edició: *abril, 2011*
ISBN: 978-84-937938-6-9
Dipòsit legal: V-1340-2011

Prohibida la reproducció i la transmissió total i parcial d'aquest llibre sota cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del copyright i de l'empresa editora.

Andana
editorial

Fora de joc

Vicent J. Climent

dibuixos Rafa Morata

1 Alícia

Alícia té la cara tan blanca que quan es retira els rínxols que li oculten el front sembla una lluna plena o un sol d'agost. Té els ulls del color de la mel, unes galtes suaus, uns llavis fins i un nas menut i arrodonit. El pare sempre li diu que, com que nasqué al novembre, el seu rostre no podia ser cap altre que el de la tardor. Però per aquestes contradetes l'oratge de la tardor és molt rebel, com la seua manera de ser.

-Em sembla mentida. Tot un regidor d'esports arripapat al sofà. Això crec que s'anomena predicar amb l'exemple.

Alícia acabava d'arribar a casa carregada amb la motxilla, dues carpetes i energia per a parar un tren de rodalia. Era un divendres lluminós del mes de març i aquella vesprada havia pres una decisió: havia de fer esport. O, almenys, començar-hi.

Ho havia decidit mentre escoltava la metgessa del centre de salut que havia visitat l'escola. Aquest curs el tema de la setmana cultural era: *Hàbits saludables per a viure millor*, i encara que en un principi tots pensaven que seria avorrit, ja portaven uns dies fent activitats molt interessants.

La doctora havia finalitzat el seu parlament escrivint a la pissarra una llista de consells que els alumnes havien de seguir per prevenir possibles malalties i lesions.

Alícia havia assentit amb el cap orgullosa cada vegada que algun company havia llegit en veu alta algun d'aquests consells: alimentació sana i variada, reducció de la ingesta (Caram! Què deu voler dir aquesta paraula?) de dolços i llepolies, el pes màxim que cal dur a la motxilla i la manera adient de transportar-la, la postura correcta que cal adoptar quan s'està assegut a classe, una bona higiene corporal, la pràctica freqüent d'esport...

Doncs, no! Aquesta no! Si Alícia havia de ser sincera, aquesta darrera no la complia. Potser quan acompanyava la mare a comprar a la ciutat, sí que corria, i tant! Alícia que ens tanquen ací; Alícia que si vols que dinem allí haurem d'afanyar-nos; Alícia, no t'encantes, que no arribem al tren... i Alícia, comes ajudeu-me, amunt i avall.

I això que la tia Gemma que, quan era una adolescent, arribà a participar en algun campionat, sempre l'havia animada:

–Alícia, per a córrer no calen comes sinó ganes. Si ho intentes, de segur que te n'eixiràs.

Alícia, testarruda com era, no consentiria un no com a resposta definitiva, i per això, cinc minuts després, encara es mantenia palplantada a la vora del sofà. El pare, però, romania immòbil, amb la boca entreoberta i els ulls fent persianetes.

Vist que la seua filla no pensava renunciar-hi, a la fi optà per incorporar-se. Es movia lentament i arrossegava una cara de llàstima que suplicava, si no una cancel·lació, almenys un ajornament temporal de la cita esportiva.

–Alícia no sigues així, he tingut un dia de no contar a la botiga i, a més, ja t'he dit un munt de vegades que

jo no vaig ser qui demanà Esports, que a mi la regidoria que m'agradava era Comerç. Però ja coneixes Olímpia, qualsevol li diu que no. Per què no t'acompanya el teu germà?

-El meu germà Guillem fent exercici? Ara precisament deu estar a casa d'algun amic practicant algun esport d'aventura...

-Has vist? El que jo t'acabe de dir...

-Sí, però assegut davant la pantalla d'un ordinador, amb una llanda de refresc i abraçat a un bol de roses.

Després de molt d'insistir-hi Alícia ho havia aconseguit. Rafel havia acceptat enfundar-se el xandall i acompanyar-la al poliesportiu per córrer una estona.

El recinte no estava massa lluny, així que només calgué una mirada filial de jo-de-tu-no-ho-faria perquè Rafel compreguera que no calia que es prenguera la pena d'agafar les claus del cotxe. Anirien passejant.

A penes vint minuts després d'iniciar una cursa lenta i pausada per la pista de terra, Alícia observà com el seu pare començava a quedar-se una mica enrere.

-Uf! Aturem-nos un moment que no puc amb la meua ànima -suplicà Rafel entre esbufecs.

-Ànim! Una volteta més i et promet que descansem -l'ànimà Alícia mentre alentia el ritme.

